

Gæld dog neppe vokset i samme Grad. Jeg skal imidlertid ikke foreslaa Udvalg nedsat og skal heller ikke komme med Ændringsforslag, men vil tage Forslagene, som de foreligger. De betyder en væsentlig Besparelse for Staten.

Det er blevet sagt, at Kommunerne maaske vilde være tilbøjelige til at beholde deres aandssvage hjemme, naar man satte Betalingen for højt op. Det tror jeg ikke, thi det er sikkert gaaet ind i Folks Bevidsthed, at det bedste for disse Mennesker er, at de kommer ind paa en saadan Anstalt.

Der staar i Forslaget om Aandssvageanstalter, at Betalingen er 1 500 Kr., jeg vil imidlertid antage, at det Tal, her er sat, ikke skal tages alt for bogstaveligt. I den nugældende Lov staar der nemlig, at Betalingen er 650 Kr., men desuagtet er vi kommet op paa henved 2 000 Kr., og det er blevet betalt. Det samme gælder for øvrigt for Døvtummeanstalterne; ogsaa der er Betalingen sat til 650 Kr. men desuagtet er man kommet op paa 3 000 Kr., Naar der staar 1 500 Kr. i Lovforslaget, er jeg altsaa ikke sikker paa, at det skal tages alt for bogstaveligt. Jeg haaber, at det kun er et Fingerpeg, den højtærede Minister har villet give om, at Anstalterne bør holde sig indenfor denne Grænse, og hvis det Prisfald, der synes at begynde, virkelig kommer, tror jeg ogsaa, det kan lade sig gøre.

Jeg har et Par smaa Bemærkninger at tilføje. Jeg mener, at Aandssvageforsorgen her i Landet staar paa et ret fremskredent Standpunkt, og naar den gør det, tror jeg at kunne sige, at det særlig skyldes en Mand, nemlig Professor Keller i Brejninge. Hans ivrige, varme og sagkyndige Indlæg for denne Sag har stadig vundet Genklang. De Fremskridt, han har ønsket, er ganske vist ikke kommet i det hurtige Tempo, han vilde have, men en Del er dog allerede ført igennem. Da Spørgsmaalet om Livø kom frem, var der mange, som mente, at det var en Sag, det ikke kunde nytte at gøre noget ved. Men han fik en god Hjælper i den nuværende højtærede Undervisningsminister, og Sagen blev fremmet. Man var tilbøjelig til at mene, at en saadan Samling af aandssvage, Voldsforbrydere, Vagabonder, Brandstiftere, som det jo var der blev samlet paa Livø, kunde man ikke holde Styr paa. Der blev begyndt med 20—30 af den Slags Mennesker, og det gik godt; nu er man oppe paa 90, og det gaar stadig godt. Der er kommet mange for at se paa, hvad det er, der foregaar her; der er endogsaa kommet besøgende fra Udlandet, og alle er

de forundrede over, at det gaar saa godt. Man var fra først af tilbøjelig til at sige, at der over Indgangen skulde sættes: Her lades alt Haab ude, fordi man mente, at ingen af dem nogen Sinde kom ud igen. Men det har vist sig, at det forholdsvis frie Liv, de fører paa Livø, har medført, at adskillige er kommet ud. Ikke alle har kunnet klare sig, naar de er kommet ud, det er ret forstaaeligt, nogle har maattet tilbage til Øen, andre er kommet til en anden Anstalt; men det er altsaa ikke gaaet saaledes, at de alle er blevet derude hele deres Liv. Jeg vil gerne her tilføje, at i mange andre Lande har man forsøgt paa noget lignende, især i Sverige er man langt fremme i den Retning.

Det, der gælder om de aandssvage Mænd, at en saadan Ø har vist sig at være dem til god Nytte, kan ogsaa siges om adskillige aandssvage Kvinder. Der er nemlig mange aandssvage Kvinder, som har en vagabonderende Lyst, saa at de ikke kan stilles paa Anstalterne; de løber fra dem, og mange af disse Kvinder er paa det seksuelle Omraade ganske abnorme. De stikker af til Havnene, Kasernerne og lignende Steder og byder sig til, og naar de saa endelig kommer ind paa Anstalterne, viser det sig, at de har Køns sygdomme, og at nogle bliver frugtsommelige, der fødes Børn. Naar man ved, hvor arvelig netop Aandssvagheden er, vil man se, at disse Forhold betyder en Ulykke. Der er nu slaet til Lyd for, at man skulde se at finde en Ø, hvor man kunde anbringe nogle af den Slags Kvinder, som det ikke er muligt at behandle paa anden Vis. Der er blevet nævnt Sprogø. Om det er det rigtige Sted, tør jeg imidlertid ikke sige. Offentligheden har allerede adskillige Steder udtalt sig om dette Spørgsmaal, og nu er det Aandssvagevæsenets Ønske, at den højtærede Minister vil være det behjælpeligt og her vise den samme Interesse, som han viste for Anstalten paa Livø.

Med disse Ord skal jeg anbefale Forslagene, som de foreligger, til en hurtig og velvillig Behandling.

Steineke: Den ærede Ordfører for Venstre (Ejsing) var inde paa forskellige Betragtninger, der i og for sig ikke vedrørte Spørgsmaalet om Kontingentbetalingen paa de forskellige Anstalter, men Aandssvageforsorgen i al Almindelighed. Jeg indrømmer hellere end gerne, at der kan være overmaade meget at sige om denne Forsorg i al Almindelighed og ogsaa om det lille Bilag, der er vedføjet Folketingsudvalgets